

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FRANCIS DORRIS

ΠΟΤΕ ΔΕΝ Θ' ΑΓΑΠΗΣΩ!...

ΚΟΥΜΠΙ ΣΜΕΝΗ σέ μία πολυβρόνια, στο κατάστρωμα του πλοίου, ή "Έλου Γκέϊ κούταζε μπροστά της άσηρημένη.

Ούτε τó βιβλίο, πού βρισκόταν ανοιγμένο έπάνω στά γόνιστά της, ούτε ή ζωηρή κινήσις της αναχωρήσεως του πλοίου από τó γραφικό λιμάνι του Σίδνεϋ, κατάρθωναν νά την άποσπάσουν από τούτες συλλογισμούς της.

"Ολόγυρά της, οι έπιβάτες, σαλεύοντας τά ματηλία τους, άποχωρετούσαν τ' άγαπήμένα τους πρόσωπα, τά όποια έμεναν πίσω και τά όποια τούσις έξερει μετά πόσον καιρό θά συναντούσαν πάλι... άν, έννοείται, τά ξανασυναντούσαν ποτέ!... Κι' όταν, έπειτ' από λίγη ώρα, ή παραλία δέν διακρίνεται παρά σάν μία θολή γραμμή στον όρίζοντα, έναι-έναι, οι έπιβάτες ξαναγύρισαν στις θέσεις τους και φρόντισαν πώς να θολευτούν καλύτερα για τó μακρυτό ταξίδι... Δυό χοιτρά δάκρυα κύλησαν τότε άργά, πάνω στά όγυρά μάγουλα της νέας.

"Ο! πόσο έννοιωθε τή μοιαξιά της ανάμεσα στό πλήθος των έπιβατών! Κι' όμως, έπρεπε νά τó πάρι άπόφασι. Στό έξής έ- ττοι έθαισαν πάντα τ' ζωή της. Θά ζούσε σαν μία σκιά, πού περνάει άδουρυθα, άπαρασάρητα ανάμεσα στον κόσμο, στή ζωή, στή χαρά των άλλων. Μία μόνη της τó είχε βελήσει, και δέν μετάνοιε καθόλου για τήν άπόφασί της...

Δυό χρόνια, δυό εϋτυχισμένα χρόνια είχαν περάσει από τότε, πού είχε πάει στην Αυστραλία... Χωρίς νά θέλη ή "Έλου άναπολούσε τώρα τó παρελθόν.

Πολύ μικρή είχε χάσει τή μητέρα της. Σχεδόν δέν τή θυμόταν. Με πάσι άγάπη και τρυφερότητα τήν είχε μεγαλώσει ο πατέρας της! Η εϋγενική μορφή του, έμενε χαραγμένη ζωηρά στή μνήμη της. Θυμόταν μέ πόνο, τήν άγωνία και τίς άπεγνωσμένες προσπάθειές του πατέρα της τόν τελευταίο καιρό, για νά σωση τά όπλοειμήματα της περιουσίας του, ή όποια είχε χαθί από τήν μία μέρα τήν άλλη. Έπειτα ήρθε ή καταστροφή, πού προκάλεσε τó θάνατο του μόνου προστάτου της, του μόνου συγγενούς πού είχε στον κόσμο. Και τότε, στις τραγικές στιγμές της δυστυχίας της, σαν καλός άγγελος, μία ειλίη της βρέθηκε στό πλευρό της. Η Μύρα Χάρβεϊ κι' ο πατέρας της, φρόντισαν γι' αυτήν και, μετά τήν κηδεία τήν ήθραν κοντά τους. Με πατρική συμπόνια ο κ. Χάρβεϊ τής είχε πη:

—Μικρούλα μου "Έλου, ή μακαρίτης ο πατέρας σου, ήταν αδελφικός φίλος μου... Σ' αυτόν χρωστάω ότι είμαι σήμερα... Θέλω να θεωρήσης τó σπίτι μου ως σπίτι του πατέρα σου. Είχα μία κόρη, τώρα θά έχω δύο...

"Άλλά ή νέα δίτασε νά δεχθί τήν εϋγενική προσφορά του, τόν εύχαρίστησε, έπεισε δέν έπιθυμούσε να γίνη βάρος πε κανέναν, ότι προτιμούσε νά έργασθί και τέλος τόν παρακάλεσε νά τής βρή μία έργασία.

Ο κ. Χάρβεϊ έμεινε λίγη ώρα συλλογισμένος και τέλος έπει:

—Καταλαβαίνω τή σκέψι σου, παιδί μου, και τó σιγάσθημα, πού σ' έμποδίζει να δεχθί τήν πρότασι μου, και σέ συγγάρι για τó θάρρος σου. Άλλα είσαι τόσο νέα άκόμα, και θά συναιτήσης τόσοσις κινδύνους στή ζωή σου, ώστε θά μου έπιτρέψης να σου κάνω μία άλλη πρότασι. Η γραμματέσι μου έφυγε αιτίς τής μέρας και ζητώ αντικατάστατή. Δέχουσι ν' αναλάβης έσύ αυτή τή θέσι! Φυσικά, ή προσφορά μου νά κατοικήσθης μαζί μου ισχύει πάντοτε και δέν πιστεύω ν' άρνήθης σ' έναν παιδί, παιδικό φίλο του πατέρα σου, νά σου παραχρησή τó όσλο του σπιτιού του. Έτσι, μ' ό,τι έχει άπομείνει από τήν περιουσία του πατέρα σου και μέ τó μισθό σου, έλιτίω μία μέρα να σχηματίσης έναι μικρό κεφάλαιο...

Με βαθεία συγκίνηση, ή "Έλου δέχθηκε τήν πρότασι του κ. Χάρβεϊ κι' άμέσως ανέλαβε τά νέα καθήκοντά της. Κατά τίς ώρες πού ήταν ελεύθερη, ή Μύρα τήν έπαιρνε μαζί της σέ περιπάτους και σέ έκδρομές. Κι' όταν ή Τράπεζα στήν όποια έργαζόταν ο κ. Χάρβεϊ, τού άνέθεσε τή διοργάνωσι ένός νέου όπακασιματίως της στό Σίδνεϋ, ή δυό νέες τόν άκολούθησαν στήν Αυστραλία.

Τά δυό κορίτσια άποτελούσαν έναι χαριτωμένο ζευγάρι. Ήψηλές και λεπτές κι' ή δύο, τύπος μελαχροίνης ή "Έλου, μέ μεγάλα, μαύρα μάτια, στά όποια ή πρόσφατες θλίψεις είχαν δώσει έναι τόνο μελαγχολίας και γλυκύτητας, άποτελούσε ζωηρά άντίθεσι προς τήν εαθή Μύρα, μέ τά γαλάνα, γελαστά, ζωηρά μάτια, και τά κόκκινα σαν κερσίασι χειλή της.

"Όπως ήταν έπόμενο, πολλοί νέοι τριγυρίζαν τά δυό κορίτσια και τά ζήτησαν σέ γάμο. Αυτές όμως δέν έννοούσαν να χωριστούν, και μέ τήν προφασί ότι ήταν πολύ νέες άκόμα, είχαν άρνηθί μ' εϋγένεια.

Μία μέρα ο κ. Χάρβεϊ άνήγγειλε στά κορίτσια ότι ο Φράνκ Μόρισσον είχε διορισθί από τó Διοικητικό Συμβούλιο της Τραπεζίης, Διευθυντής του Ύποκασιματίως του Σίδνεϋ, κι' ότι τού είχε γράβει για νά τού αναγγείλη τήν προσεχή άφιξί του...

Μόλις τ' άκουσε αυτό ή Μύρα, φώναξε χαρούνηνη:

—Ω! Έλου!... Τό φλέρτ σου! Τί συμπτώσις!

Η νέα δέν άπάντησε, άλλα έναι ζωηρό κόκκινο χρώμα έθαψε τά μάγουλά της. Ο κ. Χάρβεϊ, χωρίς να παρατηρήση τήν ταραχή της νέας, έξακολούθησε:

—Φυσικά τού έγραψα άμέσως, ότι θά τόν φιλοεξηύσωμε στό σπίτι μας, ως ότου νά έγκατασταθί τού νέο κτίριο της Τραπεζίης, όπου θά έτοιμασθί έναι διαμέρισμα για κατοικία του Διευθυντού.

"Έκεί τó βράδυ, μόλις βρέθηκε μόνη της στήν κάμαρά της, ή "Έλου έμεινε πολλή ώρα συλλογισμένη. Κι' όταν τέλος, πλάγιασε στό κρεβάτι της, είχε πάρει πια τήν άπόφασί της.

Ναι, τόν αγαπούσε τόν Φράνκ, κι' ήταν βέβαιη πως κι' αυτός τήν αγαπούσε. Άλλά όταν τήν είχε αγαπήσει, ήταν πλουσία, εϋτυχής, κι' ο πατέρας της είχε ζηλευθί θέσι τήν κοινωνία. Σήμερα όμως πού τήν άποκαταστάμη οικονομικός, δυστυχώς, είχε τάχα τó δικαίωμα να δεχθί τήν πρότασι του νέου, τήν όποια, άσφαλώς, εκείνος θά θεωρούσε ως έπιβεβλημένο καθήκον του να τής κάνει; "Όχι, δέν είχε τó δικαίωμα να δεχθί, α- κτή, ή κόρη ένός ανθρώπου χρεωκοπημένου, θύματος βέβαια κακοπιστών όφειλετών, άλλα τού όποιού τó τίμο όνομα είχε σур- θη στά δικαστήρια!

"Έτσι όταν έπειτ' από λίγες μέρες, ο Φράνκ Μόρισσον έφθασε στό Σίδνεϋ, ή ύποδοχή του εκ μέρους της "Έλου ήταν ψυχρή και άδιάφορη. Άσφαλώς ο νέος δέν μπορούσε να φαντασθί με πόσο ψυχικό πόνο ή "Έλου είχε πείσει τά αισθήματά της. Με άπορία ο Φράνκ τήν κούταξε, παρακολουθούσε τίς κινήσεις της, προσπαθούσε να μαντέψι τί κρυβόταν κάτω από τή μάσκα της άδιαφορίας της. Μολοντί ή "Έλου άπέφυγε σουσηματικώς να βρίσκεται μόνη της μαζί του, ώστόσο έτυχε μία μέρα να βρεθούσι για λίγη ώρα μόνου τους. Και τότε μέ παράπονο ο Φράνκ τής έλεπε πως νόμιζε ότι είχε κάποια μικρή θέσι στήν καρδιά της. Έκείνη όμως μέ προσποιητή άπορία τού άπάντησε πως ποτέ δέν είχε φαντασθί ότι θά έπαιρνε τó μικρό εκείνο φλέρτ στά σοσάρια. Μά ο Φράνκ έπέμενε, κι' έλεπε πως έπίτηδες είχε ζητήσει να τόν στείλουν στην Αυστραλία για νά συναντηθί μαζί της. Μά ή "Έλου τού άπάντησε με άπάθεια:

—Ποτέ δέν άγάπησα, ούτε θ' αγαπήσω!

Κι' έπειδή ή "Έλου είχε παρατηρήσει, μέ τή διορατικότητα της έρωτευμένης καρδιάς της, ότι σιγά-σιγά ή φίλη της είχε νοιώσει κι' αυτή έναι κρυφό ασθημα για τόν εϋθυμο και καλόκαρδο νέο, γελωτάς τού έλεπε:

—Καθήμε Φράνκ, άνοιξε τά μάτια σου και κούταξε καλύτερα, γιατί θαρρώ πως περνάς δίπλα στήν εϋτυχία σου και δέν τήν βλέπεις!

Κι' ή "Έλου, σάν έναι παιχιδάκι στά χέρια ύπάρεξων.

Η μέρες περνούσαν γρήγορα, χαρούνηνες, μέ έκδρομές και φιλικές συγκεντρώσεις. Στή αρχή ο Φράνκ δέν έδωσε σημάσι στά λόγια της "Έλου. Ήταν άπονηυμένως για τήν άρνησι της νέας, τήν όποια έξακολουθούσε ν' αγαπά. Σιγά-σιγά όμως άρχισε να έπιζητή τή συντροφιά της Μύρας...

Μία μέρα ο Φράνκ παραπονέθηκε πως δέν αισθανόταν τόσο καλά τόν εαυτό του. Τήν έπομένη δέν μπόρεσε να σηκωθί από τó κρεβάτι του. Ο γιατρός, ο όποιος τόν είδε, διέγινωσε μία ασθένεια τού τόπο, ροφαρά, κολλητική γι' αυτούς πού θά νοσήλευαν τόν άρρωστο, και διάταξε αστήρη άπομόνωσι.

Μόλις τó άκουσε αυτό ή "Έλου, προσεφέρθη άμέσως ν' αναλάβη εκείνη τήν περιποίησι τού Φράνκ. Παρ' όλες τίς συμβου- λές τού κ. Χάρβεϊ να μην έκτεθί στον κίνδυνο αυτό, ή νέα, μέ άπάνταστη αϋτοθυσία, έμεινε κοντά στον άρρωστο και τόν περιποιήθηκε. Και τότε, στις στιγμές πού ο περτάς άνέβαινε κι' ο Φράνκ παραμιλούσε, ή κακότυχη νέα έμαθε τή σκληρή αλήθεια.

Ναι, ο Φράνκ, τόν όποιο τόσοσ πολύ αγαπούσε, είχε πάμει να τήν αγαπά! Απάνω στον παροξισμό τού περτεού του, τ' όνομα της Μύρας άνέβαινε άδιάκοπα στά χείλη του...

Η "Έλου χαμογέλασε μέ πικρία. Πόσο είχε έπιτύχει τó παι-

Η Μύρα Χάρβεϊ, με τήν εϋτυχία της, άλλάξε μονομιάς τήν τύχη τριών ύπάρεξων.

ΣΤΙΣ ΑΠΑΤΗΤΕΣ ΖΟΥΓΚΛΕΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΦΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τι θεακίωδον ει εξερευνηται. Η τεράστιος «Ανακόντας» της Βραζιλίας. Ο «θεακίλικος Πύθων» που έχει μήκος 12 μέτρων. Οι άπυγνοι του προϊστορικοί θειασκοποι. Το μυρμηδικό φειδί με τα κέρκτα. Η σύγχρονος η ή κρεστωσις των φειδιών προς τους ανθρώπους. Όπου διεκφεύδεται ο Αϊουρας, κτλ. κτλ.

ΡΟ ολίγον καιρό, ο γνωστότατος εξερευνητής του Αμαζονίου ποταμού Φοίτς Ούτ ντέ Γκράφιτ, καθώς έπλεε μία μέρα σ' έναν παραλόγιο του Αμαζονίου — σημείωσε ότι οι παραποτανοί του τεραστίου αυτού ποταμού εινε μεγάλοι όσον οι μεγαλύτεροι ποταμοί της Εξοτήτης, ο Βόλγας, ο Σικονάνας, κλπ.— Ένοιωσε τη βάρκα του να νιμάεται τόσο δυνατά, ώστε παρ' όλιγον να τομπαίρη. Άρχισε να κιντάζει δεξιά κι' αριστερά, καθώς και μέσα στο νερό, για ν' ανακαλύψη την αίτια, που είχε προκαλέσει αυτό το δυνατό τράνημα.

Με τρόπο του, ειδη τότε κάτω από τα νερά ένα τεράστιο φειδί, καταπληρωτικό μάρκους, το οποίο απομακρύνονταν όλοαχώς με διαρκές μακροθύμι...

Το φειδί αυτό, όπως άντελήθη ο κ. ντέ Γκράφιτ, άνηκε στο είδος των λεγομένων «Ανακόντας». Το μήκος του ήταν δύο μέτρα μεγαλύτερο από το μήκος της βάρκας του εξερευνητού, ή οποία έφτανε τα 7 μέτρα και 20 εκατοστά του μέτρου.

Αν κι' ο κ. Φοίτς Ούτ ντέ Γκράφιτ θεωρείται ένας από τους πιο αξιοποιήσιμους επιστήμονας της Άμερικής, όστόσο, ελάχιον τον πιστεύουν, όταν κατόπιν τους έκανε λόγο για τις διαστάσεις του φειδιού αυτού. Κι' αυτό, γιατί όλοι οι βωολόγοι συμφωνούν στο ότι το μεγαλύτερο μάρκος των φειδιών «Ανακόντας» εινε 6 μέτρων.

Τελευταία όμως, μία αποστολή, ή οποία επέστρεψε από μία πολύμηνη περιπλάνηση στο έσοτηκό της Βραζιλίας, που μένει ακόμη ανέξευρητο, έφερε μαζί της ένα φειδί μάρκους 7 1/2 μέτρων. Η αποστολή βεβαίωσε επίσης ότι— όπως εξακριβώσε από άρκετους ίθυγενείς—οι κάτοικοι της περιουρίας εκείνης είχαν δη φειδία μεγαλύτερα απ' αυτό.

Βασισμένο στην άναμφισβήτητη πειά αυτή άποδείξει, οι βωολόγοι, άναγκάστηκαν ν' άρχίσουν νέες προσεχτικώτερες έρευνες και να πιστεύουν στο τέλος τις άφηρηγίσεις των ίθυγενών της Βραζιλίας, καθώς επίσης και τις άφηρηγίσεις των ίθυγενών της Μπουόνας και της Μαλασίας.

Οι τελευταίοι βεβαιών ότι ο «Βασιλικός Πύθων», που θεωρείται ως το μεγαλύτερο από όλα τα φειδία της γής και για το όποιο ως τώρα πιστευόταν ότι έχει μάρκος έννεα μέτρων, έχει πραγματικά μάρκος μεγαλύτερο από δώδεκα χνίδι της!...

Ο Φράνκ, χάρις στις περιποιήσεις της Έλου, έγινε καλά και βρισκόταν πειά σε άναρρωσι, όταν μία μέρα ήμια ή σειρά της άφοσιωμένης νοσοκόμου να πέση στο κρεβάτι. Μια άδελφή της περιποιήθηκε στην άρρωστικη της. Έπι έβδωμάδες ολόκληρες ή νεα χαροπάλευε. Κι' όταν τέλος μία μέρα σηκώθηκε από το κρεβάτι στο πόδι, και κυττάθηκε στον καθρέφτη, τράμαξε ν' άναγνωρίση τον εαυτό της! Τόσο είχε άδυνατίσει, και τόσο είχε καταβληθή. Άλλά τά νεαία άναλαμβάνουν γρηγορα...

Χαρούμενη, ή Έλου βοήθησε τις προετοιμασίες του γάμου και ήταν μία έβδωμάδα τώρα, που ή Μίρα κι' ο Φράνκ Μόρισον είχαν άναχωρήσει για το μακρυνό γαμήλιο ταξείδι τους στα γροφικά τριγύρω νησιά. Μετά την επιστροφή του ο Φράνκ θ' αναλάμβανε πειά τά νεα καθήκοντα του ως Διευθυντής και μονάχα τότε θ' άναχωρούσε ο κ. Χάρφελ για την Άγγλια. Στο διάστημα αυτό, ή Έλου είχε ζητήσει την άδεια να φύγη για ένα άναρρωτικό ταξείδι. Προτιμούσε να ή βρισκεται εκεί, όταν θα επέστρεφε το ζεύγος...

Η καμπάνια για το δειπνο σημάει άπάνω στο πλοίο. Η Έλου σηκώθηκε άργά από τη θέσι της και κατέβηκε στην καμπάνια, της για ν' αλλάξη φόρεμα για το τραπέζι. Και το βήμα της ήταν χαρούμενο, ελαφρό. Όχι! Δεν μετόνοιωε για τη θυσία της! Μ' όλη την καρδιά της είχε άναποδοώσει στη φίλη της, το καλό που της είχε κάνει. Όταν φταγή και δυστυχισμένη, βρέθηκε ελομύναχη κι' άπροσάκτουση στον κόσμο.

Α! Η Έλου δεν άγάπησε... ποτέ δεν θ' άγαπούσε!...

δεκα μέτρα. Κατόπιν αυτού, ή διάφορες βωολογικές άποστολές, που εστάλησαν στα διάφορα μέρη, ψάχνουν να βρουν έτιον κι' έναν «Βασιλικόν Πύθωνα», για να τον φέρουν στην Εξοτήη.

Άλλά εκείνο που σκανδαλίζει ακόμη περισσότερο τους βωολόγους, εινε το φειδί «Ανακόντας» της Βραζιλίας. Στην Άγγλια, μάλιστα, ετοιμάεται μία ειδική άποστολή, ή οποία, εφοδιασμένη με όλα τα αναγκαίητα εφόδια, θα εξερευνηση τις λόγμους της χερσονήσου της Μιδάσιας, για να βρη το μεγαλύτερο φειδί του κόσμου, το οποίο— όπως μαντάξονται οι έπιστήμονες—θα κοιτάη πολύ με τα προϊστορικά φειδία.

Κι' επειδή ο λόγος περι προϊστορικών φειδιών, ή αποστολή ελπίζει, ότι εινε δυνατόν μια στις άνεξευρήσιμες λόγμους της Μαλασίας, να βρηθ κανένα απ' αυτά, λογον χονιν κανέναν Δεινοσαυρος. Δεν απομακρύνεται, άλλωστε, να έχη ανεπτυχθεί τά ποδια του κανένα από τα ίθη των φειδιών «Ανακόντας», όποτε θα εινε πανομοιότιπο του Δεινοσαυρος. Η ύπόθεσις δε αυτή όφειλεται στο ότι, τόσο ο Πύθων, όσο κι' ο Βόας, έχουν ποδια, τα οποία όμως εινε τόσο μικρά — μικροσκοπικά, άν τά συγκρίνη κανέναν με το μέγεθος των φειδιών αυτών — όστε να φαινότανται σαν μικρά σπυρρίνια. Άκριβώς δε κι' εβ αυτών των μικρών αυτών ποδιών, οι βωολόγοι συμπεραίνουν ότι ο Βόας κι' ο Πύθων εινε άπόγονοι των Δεινοσαυρών, που σιγά-σιγά εξεφιλίσθησαν, με την περίοδο των αίωνων.

Σημειώστε ότι ή άνακόντις και προαντί ή αμυλαωσία, ένός φειδιού «Ανακόντας», δεν εινε καθόλου έγκλο πρόγμα!...

Πρό καιρού, μία αποστολή παιδείτης έννεα ολόκληρους μήνες, γρομύοντας στις άπέριτες άνεξευρήσιμες έντασεις του ρειματος του Αμαζονίου, όσο ν' ανακαλύψη έναν «Ανακόντα». Υστερα από τις ανακαλύψεις του, χρησίστεθηκαν τριάντα άνδρες για να επιστεχθ ή σύλληψη του. Εκτός απ' αυτά, άναγκάστηκαν να κατασκευάσουν ένα πολύ μεγάλο άπαστένο κλωδί, για να τον μεταφέρουν με τρωίρες δυσκολίες κι' υπερανθρώπων κότους έξω από την λόγμη. Γιατί δεν πέφτει να ξεχνάτε ότι τα μεγάλα φειδία—όπως ο Βόας, ο Πύθωνς κι' ο «Ανακόντας» — έχουν μίση δάμια άγίαστα.

Ο Φοίτς Ούτ ντέ Γκράφιτ δηγγείτα ένα περίεργο περιστατικό, που ειδη ο ίδιος. Πολλές φορές του συνέθη να δη στα πέριξ των ποταμών της Βραζιλίας κι' επάνω σε δένδρα, κέρτα θηλικού ζαρζαδιού. Το πρόγμα του κινισε την περιέργεια, γιατί κανέναν βωολόγο και κανένα άφηρηγισ ή παρδόσι των ίθυγενών δεν άναμει ότι ύπαρξουν ζαρζαδιά, που έχον την ικανότητα να σκαρφαλώνουν στα δένδρα. Άν και σκανδαλισμένος όμοιος, δεν μπορούσε να άποβιβασθ από την βάρκα του — έπλεε μέσα στο ποτάμι — έξω στις άπόρτες όχθες, για να εξακριβώση τί ακριβώς συνέβαινε. Τέλος μία ήμερα ο εξερευνητής ειδη να προβάλλη μέσα από την υψηλή χλόη μιάς λόγμους, ο άτελειωτος λαμυός ενός φειδιού, από το στόμα του οποίου έβγαυαν δύο κέρτα, όμοια με τά των προϊστορικών θηριών. Αυτό το θέαμα τον έκανε να ξεφρισσθή. Άλλά ξεφρισσάθηκε περισσότερο, όταν ειδη τον άτελειωτο εκείνον λαμυό να γόνετα μέσα από τά κλαδιά ένός δένδρου, να μπλεξεί τά κέρτα άνάμεσα σε δύο στερεά κλαδιά, κι' έπειτα να τραβιέτα πίσω και να ξενακατεβιάνη, δίχως όμως τά κέρτα αυτή τη φορά... Τι συνέβαινε; ...

Ήταν άπλοστότατα ένα τεράστιο φειδί «Ανακόντας», το οποίο είχε και καθήκονσι και χονεργίε ένα ολόκληρο θηλικό ζαρζαδί. Δεν είχε όμως καταρθώσει να καταβροχθή και τά κέρτα του θηματος του, τα οποία του είχαν σκαλώσει στο λαμυό. Κι' επειδή, φυσικά, δεν είχε χροιά για να τά τραβήξη, επένονσε—για να απαλλαγθ απ' αυτά, τον παρδόσων εκείνο τρόπο, χρησιμοποιώντας για ταβάλια τά κλαδιά του δένδρου!...

Ήαφ' όλη την άλέχθεια και τον φόβο, που προκαλεί ή όψη κι' ή έσπερη των έρπετων, καθώς και το δηλητηρικό μερών απ' αυτά, τά φειδία εινε πολύ λιγώτερο κεραιότα απ' ό,τι γενικά νομίζετα.

Ο Ίνδικος Πύθων εινε ήμερος, πενήθιος και πολύ...αθηματικός. Ύπαρχουν επίσης φειδία, που όταν κανείς τά περιουρήσθ ή τά καλομεταχειρισθ, αισθάνοντα γ' αυτόν άδυναμία ενγυμνασίου (άν κι' ο Αισπος βεβαιώνει το αντίθετο). Σε πολλά μέρη, τά φειδία μένον στα σπιτια ως κατοικίδια ζώα, και ή πίστι των γιά τον κινό των παρομοιάζεται με την πίστι του σκυλιού.

Φαίνεται, μάλιστα, όπως βεβαιώνουν τολλάχιον οι ειδηκόι, ότι ο Πύθων των Ίνδιών τρέφει ιδιαίτερη σημασία προς το όμοιο φύλα

Ο Ίνδικος Πύθων εινε ήμερος, πενήθιος και πολύ...αθηματικός. Ύπαρχουν επίσης φειδία, που όταν κανείς τά περιουρήσθ ή τά καλομεταχειρισθ, αισθάνοντα γ' αυτόν άδυναμία ενγυμνασίου (άν κι' ο Αισπος βεβαιώνει το αντίθετο). Σε πολλά μέρη, τά φειδία μένον στα σπιτια ως κατοικίδια ζώα, και ή πίστι των γιά τον κινό των παρομοιάζεται με την πίστι του σκυλιού.

Φαίνεται, μάλιστα, όπως βεβαιώνουν τολλάχιον οι ειδηκόι, ότι ο Πύθων των Ίνδιών τρέφει ιδιαίτερη σημασία προς το όμοιο φύλα